

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63Ek/971/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125272754
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6125272754.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803 v konaní zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739 proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. Nové Zámky, t.č. v D. E. F. G. H. I. J., štátny občan SR, o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 11.939,89 EUR s príslušenstvom a trov exekučného konania, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/971/2025 zo dňa 10. júna 2025, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/971/2025 zo dňa 10. 6. 2025 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený **n e m á** nárok na náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/971/2025 zo dňa 10. 6. 2025.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 10.6.2025 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyššou súdnou úradníčkou uznesenie pod sp. zn. 63Ek/971/2025, ktorým zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v celom rozsahu podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku a oprávnenému nepriznal náhradu trov exekučného konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnila ustanoveniami § 35 ods. 1, § 45 ods. 1, § 48 ods. 1, ods. 3 písm. e), 4 písm. d), § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 veta prvá, § 199a ods. 1, § 199b, § 199d ods. 1 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 26.03.2025 domáhal od povinného vymoženiu sumy 11.939,89 EUR s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 14Cb/223/2007 zo dňa 28.02.2008, vykonateľný dňa 31.03.2008. Nakoľko však zo strany oprávneného neboli splnené procesné podmienky na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže oprávnený k návrhu nepripojil spotrebiteľskú zmluvu a všetky ďalšie zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou vrátane dokumentov, na ktoré spotrebiteľská zmluva odkazuje tak, ako mu to ukladá § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku, a to ani po opakovaných výzvach súdu na odstránenie nedostatkov podaného návrhu súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou návrh na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) v spojení s § 53 ods. 4 Exekučného poriadku zamietol a oprávnenému nepriznal náhradu trov exekučného konania.

3. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť a navrhol súdu, aby napadnuté uznesenie súdu zrušil a v súlade s § 250 ods. 2 CSP a vrátil vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie. Svoju sťažnosť odôvodnil dávajúc súdu do pozornosti, že opätovný návrh na vykonanie exekúcie alebo tzv. repodaj podľa zák. č. 233/2019 Z.

z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“), sa podáva podľa ust. § 9 ZoUNEK. Ďalej s poukazom na ust. § 9 ods. 1 ZoUNEK uviedol, že zákon presne definuje, čo je potrebné priložiť k takémuto repodaju, pričom sa jedná o a) exekučný titul, b) upovedomenie o zastavení starej exekúcie alebo c) uznesenie súdu, ktorým určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa § 8 ods. 2 alebo ktorým súd zamietol námietky alebo ktorým sa námietky odmietli. Predmetné ustanovenie teda žiadnym spôsobom neuvádza obligatórne predložiť aj spotrebiteľskú zmluvu. Ak je súd toho názoru, že opätovný návrh musí spĺňať (pokiaľ ide o predloženie listín) aj ust. § 48 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „EP“ alebo „Exekučný poriadok“) a dodatočne náležitosti uvedené v rámci ust. § 9 ZoUNEK, tak predmetný názor oprávnený považuje za nesprávny z viacerých dôvodov. V tejto súvislosti sťažovateľ v prvom rade poukázal na gramatický výklad zákonného znenia, kedy ust. § 9 ods.1 ZoUNEK ako prvú listinu na predložene k návrhu uvádza exekučný titul. Exekučný titul sa však spomína aj v rámci ust. § 48 ods. 4 písm. a) EP. Teda ak by mal zákonodarca za to, že ust. § 9 ods. ZoUNEK uvádza (len) dodatočné listiny (navyše), potom by exekučný titul predsa neuvádzal (duplicitne), ale uviedol by len listiny, ktoré nie sú taxatívne vymedzené Exekučným poriadkom. Ďalej je podľa oprávneného potrebné poukázať na znenie ust. § 10 ods. 1 ZoUNEK, podľa ktorého: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na postup podľa tohto zákona sa použije Exekučný poriadok, okrem ustanovenia § 53 ods. 3 písm. g).“ Z logického i gramatického výkladu, je podľa sťažovateľa zrejmé tzv. subsidiarita právnych predpisov, slovne (štandardne) vyjadrená: „Ak tento zákon neustanovuje inak“ ZoUNEK však obligatórne listiny k repodaju ustanovuje inak ako Exekučnom poriadku, teda Exekučný poriadok je v tejto časti neaplikovateľný – subsidiarita sa neuplatní, nakoľko tento zákon (ZoUNEK) ustanovuje inak. V predmetnom právnom predpise nie je uvedený žiaden dualistický prístup vo veciach spotrebiteľských – napokon, ak by zákonodarca postup vyžadovaný súdom mienil zachytiť v ZoUNEK, podľa názoru oprávneného by to tam bolo presne zadefinované (normované). Ani ochrana spotrebiteľa neopravňuje súd k nerešpektovaniu zákonných ustanovení, resp. k takým extenzívnym výkladom, ktoré nemajú oporu v prijatej právnej úprave a nemožno ju ani vyvodiť žiadnym z právom akceptovaných výkladov zákona. Oprávnený považoval v tejto súvislosti za potrebné pripomenúť, že aj ust. § 54 ods. 2, 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, sa týkajú obsahu spotrebiteľských zmlúv, nie obsahu právnych noriem resp. zvolených právnych predpisov. Nemožno v tejto súvislosti podľa oprávneného opomenúť základné právne zásady, ako je Lex specialis derogat legi generali (špeciálny/konkrétnejší zákon deroguje všeobecnejší zákon), t. j. právny princíp pochádzajúci z rímskeho práva, ktorý znamená, že ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov, prednosť má konkrétnejší právny predpis oproti všeobecnejšiemu. Záverom oprávnený poukázal aj na praktickú rovinu bežného podnikateľského života, kedy je potrebné si uvedomiť aj základne súvislosti spojené s takouto požiadavkou súdu, ako je napr. archivačná doba. Exekúcie v režime ZoUNEK sú exekúciami starými (§ 1 ods. 2 ZoUNEK), ktoré začali viac než pred dekádou, pričom samotné spotrebiteľské zmluvy sú ešte omnoho staršie a teda je viac než zrejmé, že takouto listinou už bežne veriteľ ani nemusí disponovať, či už z dôvodu uplynutia archivačnej doby alebo aj z dôvodu, že ako veriteľ sa oprávnené spoliehal na to, že keď sa už raz vedie exekúcia z pred obdobia 01.04.2017, na základe exekučného titulu s tým, že bolo riadne vydané upovedomenie začatí exekúcie. Veriteľ predsa nemohol dobre predpokladať, že v roku 2019 bude prijatý zákon (ZoUNEK) a veriteľ (ako už oprávnený z exekučného konania, právoplatne priznaného exekučného titulu) bude opätovne potrebovať v konkrétnych prípadoch aj 20 rokov starú spotrebiteľskú zmluvu. Podľa názoru oprávneného je výklad právnych noriem zvolený súdom v rozpore s oprávnenými očakávaniami subjektov práv (legitímne očakávanie veriteľa), čo podľa názoru oprávneného nemôže ísť na ťarchu veriteľa pohľadávky. Exekučný súd nemôže podľa sťažovateľa zasahovať do legitímne nadobudnutých práv veriteľa, ktorý legitímne očakával, že bude rešpektovaná právna norma a rovnako jeho judikované právo, ktoré už prešlo exekúciou v minulosti. Oprávnený ma za to, že zákonodarca s uvedeným scenárom rátal a preto od iných listín (ktoré teraz vyžaduje súd) v rámci povinných náležitostí podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK upustil (teda ich nevyžaduje, lebo v uvedených prípadoch to zväčša ani nie je dobre možné). Oprávnený nad rámec uvedenej argumentácie poukázal na zjavne neprimeranú a absurdnú požiadavku exekučného súdu, ktorou je predloženie spotrebiteľskej zmluvy z roku 2004. Práve absencia tejto listiny bola kľúčovým dôvodom pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. Zrušením pôvodného exekučného konania a v dôsledku právnych účinkov ZoUNEK, súčasný exekučný súd v roku 2025 požaduje od oprávneného (a implicitne aj od pôvodného veriteľa): (i) aby ignoroval zákonné archivačné lehoty, (ii) nereflektoval technologický pokrok a prechod na elektronickú formu dokumentácie, (iii) aby spätne predpokladal, že v roku 2017 nadobudne účinnosť novela Exekučného poriadku a že v roku 2019 vstúpi do platnosti ZoUNEK, čo bude mať za následok, že v roku 2025 bude nevyhnutné predložiť listinu z roku 2004. Exekučný súd svojím prístupom

fakticky znemožňuje vymożenie práva veriteľa, keď ukladá povinnosť predložiť dokument, ktorého archivácia po dobu 21 rokov nebola právnym predpisom vyžadovaná a ktorý nebolo objektívne možné uchovávať. Takéto rozhodovanie súdu sankcionuje veriteľa za to, že dôveroval platnému právnemu stavu a usiloval sa o vymożenie svojej pohľadávky prostredníctvom zákonom stanoveného mechanizmu. Výsledkom je stav, ktorý možno označiť za „exekučnú absenciu“ zo strany exekučného súdu, vedúcu k popretiu samotného princípu právnej istoty. Oprávnený ma veľmi dobrú vedomosť o náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 378/2024- 36 zo dňa 10. 12. 2024. Exekučný súd v rámci bodu 15. napadnutého rozhodnutia uvádza, že vykonal prieskum samotného exekučného titulu. Ak teda súd vykonal tento prieskum, musí mu byť zrejmé, že súčasťou tohto súdneho konania, resp. súdneho spisu bola sporná Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 7884814/372382804 zo dňa 26.04.2004. Okrem uvedeného musí mať exekučný súd zároveň vedomosť o tom, že dňa 28.02.2008 sa konalo v predmetnej veci súdne konanie, kde sa dostavil sám povinný, uznal predmetný záväzok v celom rozsahu, pričom uviedol, že na poskytnutý úver neuhradil ani len jednu splátku. Podľa oprávneného je teda viac než zrejmé, že Okresný súd Nové Zámky mal túto žiadanú spotrebiteľskú zmluvu k dispozícii, pričom povinný mal možnosť priamo na pojednávaní namietat neprijateľnosť zmluvných podmienok. Namiesto toho však uznal svoj záväzok, nehovoriac o skutočnosti, že povinný neuhradil ani len jednu splátku na predmetný úver. Ak teda aj zo strany Okresného súdu Nové Zámky došlo k prieskumu spotrebiteľskej zmluvy, čo podľa názoru oprávneného nie je sporné, vzhľadom na skutočnosť, že ju mal k dispozícii, aký mal dôvod v roku 2008 tento prieskum v rámci rozhodnutia odôvodňovať, keď zároveň došlo k uznaniu záväzku zo strany povinného priamo na nariadenom pojednávaní. Na záver uviedol, že súd odôvodňuje svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie na tom základe, že oprávnený nepredložil k danému návrhu spotrebiteľskú zmluvu, avšak žiadnym spôsobom sa ani len nezaoberal skutočnosťou, či už k prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok v rámci spotrebiteľskej zmluvy nedošlo v rámci predchádzajúcich konaní, prípadne či predmetná zmluva nie je súčasťou sudcovského spisu vedeného na súde, ktorý vydal exekučný titul. Konajúci exekučný súd týmto kladie na oprávneného ako veriteľa nespĺniteľné podmienky na výkon svojho práva, pričom sám nevyvinie ani len najmenšie úsilie na zistenie všetkých relevantných skutočností, a teda či je vôbec na mieste prieskum spotrebiteľskej zmluvy, ktorú žiada predložiť.

4. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

9. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Preskúmaním sťažnosti oprávneného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel súd k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

11. Z obsahu spisu súd zistil, že oprávnený sa opätovným návrhom na vykonanie exekúcie (tzv. repodaj) doručeným súdu dňa 26. 3. 2025 domáhal od povinného vymożenia pohľadávky vo výške 11.939,89 EUR s príslušenstvom a trov exekučného konania na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 14Cb/223/2007 zo dňa 28.02.2008, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 31.03.2008. Spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predložil súdu aj predmetný rozsudok s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, Splnomocnenie zo dňa 03.02.2025, Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 19.03.2007, Upovedomenie o zastavení starej exekúcie EX 707/09u zo dňa 08.07.2021, Oznámenie

o ukončení starej exekúcie zo EX 707/09u zo dňa 30.08.2021, ako aj Výzvu na splnenie záväzku pred začatím exekúcie zo dňa 19.02.2025. Po preskúmaní podaného návrhu na vykonanie exekúcie s prílohami súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou zistil, že nie sú splnené podmienky na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto vyzval oprávneného výzvou zo dňa 09.04.2025, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy odstránil vady návrhu na vykonanie exekúcie a to, aby v zmysle § 48 ods. 4 písm. d) predložil súdu spotrebiteľskú zmluvu, ako aj všetky ďalšie súvisiace zmluvné dokumenty. Oprávnený bol zároveň v predmetnej výzve poučený o lehote potrebnej na vykonanie opravy vád návrhu, o skutočnosti, že opravu je potrebné vykonať prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ako aj o následkoch neodstránenia vád. Výzva na odstránenie vád návrhu na vykonanie exekúcie bola právnomu zástupcovi oprávneného doručená dňa 14.04.2025. Následne oprávnený prostredníctvom elektronického formulára „Exekučné konanie – Podanie k spisovej značke“ v odpovedi na výzvu súdu uviedol, že odôvodnil dávajúc súdu do pozornosti, že opätovný návrh na vykonanie exekúcie alebo tzv. repodaj podľa zák. č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“), sa podáva podľa ust. § 9 ZoUNEK. Ďalej s poukazom na ust. § 9 ods. 1 ZoUNEK uviedol, že zákon presne definuje, čo je potrebné priložiť k takémuto repodaju, pričom sa jedná o a) exekučný titul, b) upovedomenie o zastavení starej exekúcie alebo c) uznesenie súdu, ktorým určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa § 8 ods. 2 alebo ktorým súd zamietol námietky alebo ktorým sa námietky odmietli. Predmetné ustanovenie teda žiadnym spôsobom neuvádza obligatórne predložiť aj spotrebiteľskú zmluvu. Ak je súd toho názoru, že opätovný návrh musí spĺňať (pokiaľ ide o predloženie listín) aj ust. § 48 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „EP“ alebo „Exekučný poriadok“) a dodatočne náležitosti uvedené v rámci ust. § 9 ZoUNEK, tak predmetný názor oprávnený považuje za nesprávny z viacerých dôvodov. V tejto súvislosti sťažovateľ v prvom rade poukázal na gramatický výklad zákonného znenia, kedy ust. § 9 ods. 1 ZoUNEK ako prvú listinu na predložene k návrhu uvádza exekučný titul. Exekučný titul sa však spomína aj v rámci ust. § 48 ods. 4 písm. a) EP. Teda ak by mal zákonodarca za to, že ust. § 9 ods. 1 ZoUNEK uvádza (len) dodatočné listiny (navyše), potom by exekučný titul predsa neuvádzal (duplicitne), ale uviedol by len listiny, ktoré nie sú taxatívne vymedzené Exekučným poriadkom. Ďalej je podľa oprávneného potrebné poukázať na znenie ust. § 10 ods. 1 ZoUNEK, podľa ktorého: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na postup podľa tohto zákona sa použije Exekučný poriadok, okrem ustanovenia § 53 ods. 3 písm. g).“ Z logického i gramatického výkladu, je podľa sťažovateľa zrejmé tzv. subsidiarita právnych predpisov, slovne (štandardne) vyjadrená: „Ak tento zákon neustanovuje inak“ ZoUNEK však obligatórne listiny k repodaju ustanovuje inak ako Exekučnom poriadku, teda Exekučný poriadok je v tejto časti neaplikovateľný – subsidiarita sa neuplatní, nakoľko tento zákon (ZoUNEK) ustanovuje inak. V predmetnom právnom predpise nie je uvedený žiaden dualistický prístup vo veciach spotrebiteľských – napokon, ak by zákonodarca postup vyžadovaný súdom mienil zachytiť v ZoUNEK, podľa názoru oprávneného by to tam bolo presne zadefinované (normované). Ani ochrana spotrebiteľa neopravňuje súd k nerešpektovaniu zákonných ustanovení, resp. k takým extenzívnym výkladom, ktoré nemajú oporu v prijatej právnej úprave a nemožno ju ani vyvodiť žiadnym z právom akceptovaných výkladov zákona. Oprávnený považoval v tejto súvislosti za potrebné pripomenúť, že aj ust. § 54 ods. 2, 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, sa týkajú obsahu spotrebiteľských zmlúv, nie obsahu právnych noriem resp. zvolených právnych predpisov. Nemožno v tejto súvislosti podľa oprávneného opomenúť základné právne zásady, ako je Lex specialis derogat legi generali (špeciálny/konkrétnejší zákon deroguje všeobecnejší zákon), t. j. právny princíp pochádzajúci z rímskeho práva, ktorý znamená, že ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov, prednosť má konkrétnejší právny predpis oproti všeobecnejšiemu. Záverom oprávnený poukázal aj na praktickú rovinu bežného podnikateľského života, kedy je potrebné si uvedomiť aj základne súvislosti spojené s takouto požiadavkou súdu, ako je napr. archivačná doba. Exekúcie v režime ZoUNEK sú exekúciami starými (§ 1 ods. 2 ZoUNEK), ktoré začali viac než pred dekádou, pričom samotné spotrebiteľské zmluvy sú ešte omnoho staršie a teda je viac než zrejmé, že takouto listinou už bežne veriteľ ani nemusí disponovať, či už z dôvodu uplynutia archivačnej doby alebo aj z dôvodu, že ako veriteľ sa oprávnené spoliehal na to, že keď sa už raz vedie exekúcia z pred obdobia 01.04.2017, na základe exekučného titulu s tým, že bolo riadne vydané upovedomenie začatí exekúcie. Veriteľ predsa nemohol dobre predpokladať, že v roku 2019 bude prijatý zákon (ZoUNEK) a veriteľ (ako už oprávnený z exekučného konania, právoplatne priznaného exekučného titulu) bude opätovne potrebovať v konkrétnych prípadoch aj 20 rokov starú spotrebiteľskú zmluvu. Podľa názoru oprávneného je výklad právnych noriem zvolený súdom v rozpore s oprávnenými očakávaniami subjektov práv (legitímne očakávanie veriteľa), čo podľa názoru oprávneného nemôže ísť na ťarchu veriteľa pohľadávky. Exekučný súd nemôže podľa sťažovateľa zasahovať do legitímne nadobudnutých práv veriteľa, ktorý

legitímne očakával, že bude rešpektovaná právna norma a rovnako jeho judikované právo, ktoré už prešlo exekúciou v minulosti. Oprávnený ma za to, že zákonodarca s uvedeným scenárom rátal a preto od iných listín (ktoré teraz vyžaduje súd) v rámci povinných náležitostí podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK upustil (teda ich nevyžaduje, lebo v uvedených prípadoch to zväčša ani nie je dobre možné). Následne vyššia súdna úradníčka vydala sťažnosťou napadnuté uznesenie.

12. Podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK, ak oprávnený po zastavení starej exekúcie podľa tohto zákona podá opätovne návrh na vykonanie exekúcie, k návrhu na vykonanie exekúcie musí pripojiť exekučný titul, upovedomenie o zastavení starej exekúcie alebo uznesenie súdu, ktorým určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa § 8 ods. 2, alebo ktorým súd zamietol námietky alebo ktorým sa námietky odmietli.

13. Podľa § 10 ods. 1 ZoUNEK, ak tento zákon neustanovuje inak, na postup podľa tohto zákona sa použije Exekučný poriadok, okrem ustanovenia § 53 ods. 3 písm. g).

14. Podľa § 48 ods. 4 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), k návrhu na vykonanie exekúcie sa musí pripojiť spotrebiteľská zmluva a všetky ďalšie zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou vrátane dokumentov, na ktoré spotrebiteľská zmluva odkazuje, ak ide exekúciu na podklade exekučného titulu priznávajúceho nárok zo spotrebiteľskej zmluvy; to neplatí, ak je exekučným titulom platobný rozkaz vydaný v upomínacom konaní alebo bol návrh na vydanie platobného rozkazu podaný podľa zákona o upomínacom konaní.

15. Sudca po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššej súdnej úradníčky dospel k záveru, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobila aj správny právny záver a svoje rozhodnutie správne odôvodnila, preto sudca sa v danej právnej veci v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia.

16. Na podporu správnosti rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky sťažnostný súd v nadväznosti na argumenty oprávneného dopĺňa a pripomína, že zákon v § 48 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva obligatórne náležitosti návrhu na vykonanie exekúcie, ktoré oprávnený musí uviesť prípadne pripojiť k návrhu na vykonanie exekúcie tak, aby jeho návrh mohol byť exekučným súdom preskúmaný za účelom posúdenia možnosti vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Pokiaľ niektorá z obligatórnych náležitostí absentuje, exekučný súd nemá inú možnosť než návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť, a to práve pre jeho rozpor s Exekučným poriadkom. Treba zdôrazniť, že predovšetkým povinné prílohy nadväzujú na dôvody zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie upravené v § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré exekučný súd skúma ex officio v štádiu pred vydaním poverenia. Inak povedané, zákonodarca určil povinnosť predložiť také povinné prílohy (aby súd nemusel vyzývať na ich predloženie), na podklade ktorých má exekučný súd posúdiť či nie je daný niektorý z dôvodov zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie. Ak teda oprávnený uplatňuje nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, bez ohľadu na povahu exekučného titulu, je povinný predložiť exekučnému súdu prílohu podľa § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku, a teda spotrebiteľskú zmluvu a ďalšiu zmluvnú dokumentáciu tak, aby exekučný súd mohol posúdiť či tu nie je dôvod pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. d), e) alebo f) Exekučného poriadku.

17. Treba tiež doplniť, že vyššie uvedená povinnosť platí aj v súvislosti s tzv. „repedajmi“, t.j. opätovnými návrhmi na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK. V zmysle uvedeného predpisu totiž dal zákonodarca možnosť oprávnenému v prípade, že dôjde k zastaveniu starej exekúcie, domáhať sa od povinného vymoženiu pohľadávky, a to prostredníctvom opätovného návrhu. Je potrebné ale zdôrazniť, že hoci sa jedná o opätovný návrh na vykonanie exekúcie, súčasne to ale neznamena, že tento návrh by mal byť posudzovaný inak (odlišne) než akýkoľvek iný „nový“ návrh na vykonanie exekúcie. Uvedené totiž nemá oporu v zákonnej úprave. Uvedené totiž nemá oporu v zákonnej úprave, a sťažnostný súd sa tak nestotožnil s právnym názorom oprávneného, že § 9 ods. 1 ZoUNEK určuje osobitné náležitosti opakovaného návrhu na vykonanie exekúcie a že § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku sa nemá použiť. Výklad oprávneného by to totiž znamenal, že exekučný súd by nemohol vyžadovať ani ďalšie podklady uvedené v § 48 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku, čo by však znamenalo, že exekučný súd by nemohol preskúmať splnenie podmienok pre vedenie exekučného konania (porovnaj nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 378/2024 zo dňa 10. 12. 2024). Je tak nevyhnutné prijať záver, že opätovný návrh na vykonanie exekúcie, ako každý iný návrh na vykonanie exekúcie, podlieha novým

pravidlám exekučného konania v zmysle Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, čo znamená, že aj opätovný návrh na vykonanie exekúcie musí zodpovedať novej právnej úprave. To, že v danom prípade na podklade predloženého exekučného titulu už prebiehala exekúcia, tak pre posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie ako i podanej sťažnosti nemá relevanciu. Exekučný súd je totiž povinný zamietnuť akýkoľvek návrh na vykonanie exekúcie vždy, ak pri jeho posudzovaní vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je v zmysle právnej úpravy nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

18. Sudca si je vedomý toho, že rozhodnutie exekučného súdu sa oprávnenému môže javiť ako prísne formalistické, v danom prípade však absentovala obligatórna náležitosť zásadného významu, bez ktorej nie je možné v exekučnom konaní pokračovať, posúdiť uplatnený nárok a vyhodnotiť či sú splnené podmienky pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti totiž súd prvej inštancie dáva oprávnenému do pozornosti, že hoci exekučným titulom je v danom prípade súdne rozhodnutie, ide o rozhodnutie vydané v spotrebiteľskej veci, a teda bez ohľadu na to, či ide o „nové“ exekučné konanie alebo také, ktoré sa začalo na základe opätovného návrhu na vykonanie exekúcie, exekučný súd je v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ povinný zisťovať, či nejaký súd už v ním posudzovanej veci preskúmal neprijateľné zmluvné podmienky alebo nie. Ak sa tak stalo a svoje závery súd riadne odôvodnil a spotrebiteľovi vysvetlil, ochrana bola poskytnutá. Ak nie, je to povinný bezodkladne urobiť tento exekučný súd (porovnaj nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 378/2024 zo dňa 10. 12. 2024).

19. Sumarizujúc vyššie uvedené, v prejednávanej veci tak bolo nesporné, že oprávnený opätovným návrhom na vykonanie exekúcie uplatnil k vymoženiu peňažný nárok na podklade exekučného titulu – rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č.k. 14Cb/223/2007-82 zo dňa 28. 02. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.03.2008 a vykonateľnosť dňa 31. 03. 2008. Oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie deklaroval, že sa jedná o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Za tohto stavu tak bol oprávnený povinný k návrhu na vykonanie exekúcie pripojiť aj spotrebiteľskú zmluvu a ďalšiu zmluvnú dokumentáciu podľa § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku, ktorá je nevyhnutná pre vykonanie hmotnoprávneho prieskumu exekučného titulu. A keďže oprávnený na výzvu súdu odmietol spotrebiteľskú zmluvu a ďalšiu zmluvnú dokumentáciu predložiť, vyšší súdny úradník postupoval správne, keď návrh na vykonanie exekúcie zamietol.

20. K otázke oprávneného, na základe čoho exekučný súd dospel k záveru, že v rámci predchádzajúceho exekučného konania, prípadne súdneho konania v rámci ktorého bol vydaný exekučný titul nedošlo k prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľskej zmluvy, sťažnostný súd poukazuje na fakt, že v predmetnej veci súd v základnom konaní vzhľadom na uznanie pohľadávky zo strany žalovaného (tu povinný) v celom rozsahu upustil od vykonania dokazovania. Konajúci súd sa tak bližšie nezaoberal obsahom predloženej zmluvy. Navyše, v čase rozhodovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy Občiansky súdny poriadok neukladal súdu ex offo povinnosť vykonať prieskum neprijateľných zmluvných podmienok, keď ustanovenie § 172 ods. 9 OSP v zmysle, ktorého platilo, že ak sa uplatňovalo právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom bol spotrebiteľ, súd nevydal platobný rozkaz, ak zmluva obsahovala neprijateľné podmienky bolo do Občianskeho súdneho poriadku doplnené až zákonom č. 384/2008 Z. z., pričom uvedená novela Občianskeho súdneho poriadku nadobudla účinnosť dňa 15. 10. 2008. Je teda evidentné, že predmetné ustanovenie OSP nebolo účinné v čase rozhodovania súdu a súd tak ani nemal povinnosť skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok.

21. V tomto smere je ďalej potrebné poukázať na to, že exekučný súd musí pri posudzovaní opätovného návrhu na vykonanie exekúcie splniť všetky tie povinnosti, ktoré mu ukladá nielen Exekučný poriadok, ale aj judikatúra Ústavného súdu SR nadväzujúca na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie. Uvedené vyplýva z princípu ochrany spotrebiteľa zakotveného aj v Charte EÚ, ktorý sa samozrejme dostáva do kolízie s inými právnymi princípmi, vrátane princípu legitímnych očakávaní veriteľa. Z viacerých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vyplýva, že princíp ochrany spotrebiteľa považuje za ťažiskový, uplatňujúci sa v čo najširšej možnej podobe. Vznik členstva Slovenskej republiky v Európskej únii totiž tkvie okrem iného aj v dobrovoľnom vzdaní sa časti suverenity štátu v prospech Európskej únie. Ide pritom aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov. To jednoznačne vyplýva z druhej vety čl. 7 ods. 2 ústavy. Preto Národná rada Slovenskej republiky síce zostáva stále jediným vnútroštátnym zákonodarným orgánom (čl. 72 ústavy), nie však jediným orgánom oprávneným normovať obsah spoločenských vzťahov na úrovni zákonnej sily. Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu,

ale aj vôľu úniijného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci, ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2) i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy (III. ÚS 666/2016, ZNaU 50/2016). Z čl. 291 ods. 1 a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 6 a 7 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) možno abstrahovať princíp zvýšenej súdnej ochrany spotrebiteľa. Súdom členských štátov Únie bolo k naplneniu tohto cieľa zverené oprávnenie skúmať povahu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách z úradnej moci. Nevyhnutným predpokladom zabezpečenia efektívnej ochrany spotrebiteľa je aktívny prístup k využívaniu onoho oprávnenia. Vo veci konajúci súd je preto dotknuté vnútroštátne právo povinný interpretovať a aplikovať eurokonformným spôsobom (porovnaj napr. Ústavný súd Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13) (I. ÚS 382/2022).

22. Súdny dvor, pripomínajúc dôležitosť zásady právnej sily rozhodnutej veci (bod 46 rozsudku) a uznávajúc, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna (bod 47 rozsudku) zdôraznil, že podmienky stanovené vnútroštátnymi právami, na ktoré odkazuje čl. 6 ods. 1 smernice, nemôžu ohroziť podstatu práva, ktoré majú spotrebiteľia na základe tohto ustanovenia, a to nebyť viazaný podmienkami považovanými za nekalé (bod 51 rozsudku). Na základe uvedeného konštatoval, že smernica sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnemu pravidlu, ktoré zakazuje vnútroštátnemu súdu preskúmať ex offo nekalú povahu podmienok zmluvy, ak sa už rozhodlo o zákonnosti všetkých podmienok tejto zmluvy z pohľadu tejto smernice v rozhodnutí s právnou silou rozhodnutej veci. Naopak, v prípade existencie jednej alebo viacerých zmluvných podmienok, ktorých prípadne nekalá povaha ešte nebola preskúmaná počas predchádzajúceho súdneho preskúmania spornej zmluvy, ktoré sa skončilo vydaním rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, sa má smernica vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý pravidelne rozhoduje v sporoch spotrebiteľov v rámci incidenčnej námietky, má povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo ex offo, hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, ich prípadne nekalú povahu.

23. Vychádzajúc teda z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, na ktorú následne nadväzuje i judikatúra Ústavného súdu SR (napr. ostatné rozhodnutia I. ÚS 35/2025 zo dňa 29. 05. 2025, II. ÚS 619/2024 zo dňa 01. 07. 2025, atď.) musí sudca trvať na predložení spotrebiteľskej zmluvy a ostatnej zmluvnej dokumentácie odôvodňujúc to tým, že exekučný súd má ako posledný možnosť a povinnosť preskúmať spotrebiteľskú zmluvu za účelom posúdenia jej obsahu pre neprijateľné zmluvné podmienky a zabezpečenia tak zvýšenej ochrany spotrebiteľa s poukazom najmä na ustanovenie § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, ako uviedla aj vyššia súdna úradníčka v napadnutom uznesení.

24. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

25. Pre úplnosť sudca dopĺňa, že v danom prípade toto rozhodnutie v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/971/2025 zo dňa 10. 06. 2025 je procesnej povahy, a teda nezakladá prekážku rozhodnutej veci. Oprávnenému tak nič nebráni v tom, aby návrh na vykonanie exekúcie podal opätovne, ale tak, aby predložený opätovný návrh obsahoval všetky zákonom predpísané náležitosti s poukazom na § 9 ods. 1 a 3 ZoUNEK a § 48 Exekučného poriadku.

26. O trovách konania v časti rozhodovania o podanej sťažnosti oprávneného rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o oprávneným podanej sťažnosti neúspešný oprávnený nemá nárok na ich náhradu. Vzhľadom na skutočnosť, že konanie o podanej sťažnosti sa skončilo zamietnutím sťažnosti oprávneného, nakoľko tento nebol v uvedenej časti konania úspešný, a preto súd rozhodol tak, že oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§